

Crònica d'un full en blanc, per Gemma Humet

La cantautora terrassenca explica la pèrdua de la veu en el procés final de treure el disc i reflexiona sobre la necessitat d'expressar-se

Gemma Humet | Juan Miguel Morales

He d'escriure aquest article i després de treure un disc, publicar un llibre i viure moments intensos, sento que m'he quedat sense veu. Metafòricament i físicament. Se me n'ha anat cos endins i tinc una afonia que em va i em ve, depenent -bastant directament- del meu cap, que també fa una mica el que vol. Em costa pensar, saber què dir, i fer fora del cervell alguna cosa que no siguin totes les decisions que calen prendre abans d'avançar. Amb el disc, amb el llibre i amb la vida. És com si ja ho hagués buidat tot i ara em calgués parar, respirar i tornar a empeltar-me de món. És curiós com la veu física va tan lligada a les emocions. En moments estressants o que em trasbalsen és el primer que se'n va. El meu punt fort i el meu punt feble. Tot alhora. I, qui som quan perdem la veu? Qui som si no ens podem expressar?

Reflexiono mentre espero, mossegant-me totes les ungles possibles, que arribi un correu amb la versió final del màster del disc nou. I reso, per si hi ha algun Déu que existeixi, que estigui tot bé; m'he quedat sense temps. Demà ho he d'entregar tot. [Un altre dia podem reflexionar sobre dates límit que, sovint, ens fan viure amb l'ansietat de pensar que és més important fer girar la vida que fer-la girar bé?].

Correu rebut, ja tinc el màster! Em dispenso a fer una pausa, posar-me els auriculars bons, tancar els llums i els ulls, escoltar-lo, sentir-lo i explicar-vos què tal? I quina sensació? No sabeu com sent tot el cos unes cançons a les quals he dedicat hores, esforç, pors, dubtes i mil il·lusions.

Literalment em desfaig. Vorejant la galta, regalima una llàgrima de les llargues, baixa lentament resseguint el coll fins que desapareix vora la clavícula. Mentre dura el recorregut em ve a la ment cadascun dels moments viscuts que m'han portat a compondre aquest disc, cada persona, conversa i hores de teràpia, les carícies al cos i a l'ànima, les angoixes i també les ganes de viure, crear i cantar que m'omplen el ventre.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=fgkY4k0Sa_c

No m'agrada la comparació de treure un disc amb parir. He experimentat les dues coses i per mi no hi ha res comparable al moment en què sents el teu fill, encara ple de tu, per primera vegada als teus braços, sentint-ne la primera olor i abraçant un llaç que no es desfarà mai més. No hi ha res comparable. Fer un disc no és parir, però sí que és un procés llarg, on l'ànima queda impresa a cada paraula que dius, a cada nota. En el meu cas intento que tot tingui un sentit, del color del títol de portada a l'últim so que se sent, en aquest cas un piano barrejat amb un Rhodes, tot acústic, tot analògic, de veritat.

Tot plegat fa que prengui una intensitat -i una coherència- difícil d'imaginar per a qui no ho viu de prop. Molts moments he pensat que aquest cop tot em venia una mica gros i m'ha atacat, en molts altres, el famós síndrome de la impostora. Però sabeu les ales que em dona de poder-me mostrar tal com soc? L'empoderament que em genera sentir que he sabut prendre les meves pròpies decisions? Crear és un viatge. I aquest m'ha dut lluny.

M'ha tornat la veu. He acabat el procés de fer un disc escrivint un article mentre la veu m'està tornant. És bonic. Em sembla una bona metàfora. Expressem-nos i, només així, trobarem la llibertat.